Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
NILSE WAHLA
přednesené dne 17. března 2016 [1]

Věc C-493/14

Dilly's Wellnesshotel GmbH

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Bundesfinanzgericht (Spolkový finanční soud, Rakousko)]

„Řízení o předběžné otázce — Státní podpory — Nařízení (ES) č. 800/2008 — Kategorie podpor, které mohou být považovány za slučitelné se společným trhem — Podpory na ochranu životního prostředí — Opatření podpor v podobě úlev na ekologických daních — Závazná povaha podmínek vynětí“

1. Je dobře známo, že předběžná oznamovací povinnost, která je uložena členským státům v souladu se Smlouvami, týkající se každého opatření usilujícího o zavedení nebo změnu nové podpory, představuje jeden ze základních prvků systému kontroly v oblasti státních podpor [2]. Z toho je nutno vyvodit, že jakákoliv výjimka z této povinnosti, která vyplývá z přání usnadnit v jasně vymezených případech spolupráci vnitrostátních orgánů a Evropské komise přijetím opatření zjednodušujících administrativu při poskytování blokových výjimek, musí být vykládána striktně.

2. Tento požadavek je jádrem této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, první předloženou ze strany Bundesfinanzgericht (Spolkový finanční soud) [3], která vznáší řadu otázek výkladu nařízení (ES) č. 800/2008 [4].

3. Tato věc nabízí Soudnímu dvoru zejména příležitost objasnit formální a věcné podmínky, které musí být splněny, aby mohl členský stát získat nárok na vynětí z povinnosti oznámit opatření podpory podle tohoto nařízení. Obecněji poskytuje příležitost zdůraznit, že všechny konkrétní povinnosti, které jsou v této souvislosti členským státům uloženy, ať už jsou formální nebo věcné povahy, jsou závazné a jejich nedodržení vede ke ztrátě nároku na požadované vynětí.

I – **Právní rámec**

A – *Unijní právo*

4. Podle článku 109 SFEU (dříve článek 94 Smlouvy o ES) může Rada Evropské unie zejména přijímat prováděcí opatření za účelem vymezení druhů podpor, které jsou vyňaty z oznamovacího řízení stanoveného v čl. 108 odst. 3 SFEU (dříve čl. 93 odst. 3 Smlouvy o ES).

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Viz zejména rozsudek France Télécom v. Komise (C-81/10 P, EU:C:2011:811, bod 58).

3 — Je třeba poukázat na to, že tento soud nahradil Unabhängiger Finanzsenat (Nezávislý finanční senát) a že Soudní dvůr již několikrát potvrdil pravomoc zodpovědět otázky předložené posledně uvedeným soudem.

4 — Nařízení Komise ze dne 6. srpna 2008, kterým se v souladu s články 87 a 88 Smlouvy o ES prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem (obecné nařízení o blokových výjimkách) (Úř. věst. L 214, s. 3).

5. Podle článku 94 Smlouvy o ES bylo přijato nařízení Rady (ES) č. 994/98 ze dne 7. května 1998 o použití článků 92 a 93 Smlouvy o založení Evropského společenství na určité kategorie horizontální státní podpory [5]. Článek 3 odst. 1 tohoto nařízení, nadepsaný „Transparentnost a kontrola", upřesňoval, že „[p]ři přijímání nařízení podle článku 1 Komise uloží členským státům přesná pravidla pro zajištění transparentnosti a kontroly podpory vyňaté z oznamovací povinnosti v souladu s těmito nařízeními".

6. V souladu s nařízením č. 994/98 bylo přijato nařízení č. 800/2008 [6], které je použitelné v dané věci.

7. Podle znění čl. 1 odst. 1 písm. d) kapitoly I nařízení č. 800/2008, nadepsaného „Oblast působnosti", se toto nařízení použije mimo jiné na „podporu na ochranu životního prostředí".

8. Článek 3 odst. 1 této kapitoly, nadepsaný „Podmínky vynětí", stanovil:

„Režimy podpory, které splňují všechny podmínky kapitoly I tohoto nařízení a příslušná ustanovení kapitoly II tohoto nařízení, jsou slučitelné se společným trhem ve smyslu čl. 87 odst. 3 Smlouvy a jsou vyňaty z oznamovací povinnosti podle čl. 88 odst. 3 Smlouvy, pokud jednotlivá podpora poskytnutá v rámci režimu podpory splňuje všechny podmínky tohoto nařízení a režimy podpory obsahují výslovný odkaz na toto nařízení formou citace jeho názvu a uvedením informace o jeho vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

[…]"

9. Podle znění článku 9 uvedené kapitoly, nadepsaného „Transparentnost":

„1. Do dvaceti pracovních dnů od vstupu režimu podpory v platnost nebo od poskytnutí podpory *ad hoc*, která byla vyňata podle tohoto nařízení, předloží dotyčný členský stát Komisi souhrn informací týkajících se tohoto opatření podpory. Tento souhrn se předkládá v elektronické podobě prostřednictvím zavedené počítačové aplikace Komise a v podobě stanovené v příloze III.

Komise neprodleně potvrdí přijetí uvedeného souhrnu.

Souhrny Komise zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie* a na internetových stránkách Komise.

2. Po vstupu režimu podpory v platnost nebo po poskytnutí podpory *ad hoc*, která byla vyňata podle tohoto nařízení, dotyčný členský stát zveřejní na internetu úplné znění takového opatření podpory. V případě režimu podpory musí toto znění obsahovat podmínky stanovené ve vnitrostátních právních předpisech, které zajišťují, že příslušná ustanovení tohoto nařízení jsou dodržována. Dotyčný členský stát zajistí, aby úplné znění opatření podpory bylo přístupné na internetu po celou dobu platnosti příslušného opatření podpory. Souhrnné informace, které předloží dotyčný členský stát podle odstavce 1, musí obsahovat internetovou adresu s přímým odkazem na úplné znění opatření podpory.

[…]"

10. Článek 10 téže kapitoly, nadepsaný „Kontrola", zněl takto:

„1. Komise pravidelně kontroluje opatření podpory, o nichž byla informována podle článku 9.

5 — Úř. věst. L 142, s. 1. Nařízení č. 994/98 bylo změněno nařízením Rady (EU) č. 733/2013 ze dne 22. července 2013 (Úř. věst. L 204, s. 11) a následně bylo zrušeno nařízením Rady (EU) č. 2015/1588 ze dne 13. července 2015 o použití článků [107 SFEU] a [108 SFEU] na určité kategorie horizontální státní podpory (Úř. věst. L 248, s. 1).

6 — Nařízení č. 800/2008 bylo změněno nařízením Komise (EU) č. 1224/2013 ze dne 29. listopadu 2013 (Úř. věst. L 320, s. 22). Doba použitelnosti nařízení č. 800/2008 byla tímto prodloužena do 30. června 2014. Toto nařízení bylo následně zrušeno nařízením Komise (EU) č. 651/2014 ze dne 17. června 2014, kterým se v souladu s články [107 SFEU] a [108 SFEU] prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné s vnitřním trhem (Úř. věst. L 187, s. 1).

[…]

3. Na písemnou žádost poskytne dotyčný členský stát Komisi ve lhůtě dvaceti pracovních dnů nebo v delší lhůtě, která je v žádosti stanovena, všechny informace, které Komise považuje za nezbytné ke kontrole uplatňování tohoto nařízení.

Pokud dotyčný členský stát nepředloží požadované informace ve lhůtě předepsané Komisí nebo ve společně dohodnuté lhůtě nebo pokud členský stát předloží neúplné informace, Komise zašle upomínku, v níž bude stanovena nová lhůta pro předložení informací. Jestliže ani po této upomínce dotyčný členský stát požadované informace nepředloží, může Komise poté, co danému členskému státu umožnila, aby sdělil svá stanoviska, přijmout rozhodnutí, v němž se uvádí, že celá budoucí opatření podpory, na něž se vztahuje toto nařízení, nebo jejich část, musí být Komisi oznámena podle čl. 88 odst. 3 Smlouvy."

11. Článek 17 kapitoly II nařízení č. 800/2008, nadepsaný „Definice", se nacházel v oddílu 4 tohoto nařízení, který byl nadepsán „Podpora na ochranu životního prostředí" a zněl následovně:

„Pro účely tohoto oddílu se použijí tyto definice:

1) ‚ochranou životního prostředí' se rozumí jakákoli činnost určená k odstranění nebo zamezení poškození fyzického přírodního prostředí nebo přírodních zdrojů vlastní činností příjemce, ke snížení nebezpečí takovéhoto poškození nebo vedoucí k účinnějšímu využívání přírodních zdrojů, včetně opatření na úsporu energie a využívání obnovitelných zdrojů energie;

[…]

10) ‚ekologickou daní' se rozumí daň, jejíž specifický základ daně má jednoznačně nepříznivý účinek na životní prostředí nebo která upravuje zdanění určitých činností, zboží nebo služeb za účelem zahrnutí environmentálních nákladů do jejich ceny a/nebo zaměření výrobce a spotřebitele na činnosti, které více respektují životní prostředí;

[…]"

12. Podle znění článku 25 tohoto oddílu 4, nadepsaného „Podpora v podobě úlev na ekologických daních":

„1. Režimy podpor na ochranu životního prostředí v podobě úlev na ekologických daních splňující podmínky [směrnice Rady 2003/96 ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny (Úř. věst. L 283, s. 51; Zvl. vyd. 09/01, s. 405)] jsou slučitelné se společným trhem ve smyslu čl. 87 odst. 3 Smlouvy a jsou vyňaty z oznamovací povinnosti podle čl. 88 odst. 3 Smlouvy, pokud jsou splněny podmínky stanovené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku.

2. Subjekty, jimž byla přiznána úleva na ekologických daních, uhradí alespoň minimální daň Společenství podle [směrnice 2003/96].

3. Snížení daní se povolí na dobu nejvýše 10 let. Po tomto období deseti let členské státy zváží vhodnost daného opatření podpory."

B – *Rakouské právo*

13. Podle zákona o rozpočtu ze dne 30. prosince 2010 (Budgetbegleitgesetz)[7] mělo být v případě podniků poskytujících služby nově vyloučeno vrácení energetických daní.

14. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona o vracení energetických daní (Energieabgabenvergütungsgesetz, dále jen „EAVG"), ve znění pozměněném § 72 BBG 2011, uvádí:

„Právo na vrácení daně se přiznává pouze ve prospěch podniků, které prokáží, že jejich hlavní činností je výroba hmotných statků a za předpokladu, že neposkytují energetické zdroje uvedené v § 1 odst. 3 nebo teplo (pára nebo horká voda) vyrobené z energetických zdrojů vyjmenovaných v uvedeném § 1 odst. 3."

15. Časová působnost tohoto § 2 je stanovena v § 4 odst. 7 zákona o vracení energetických daní (Energieabgabenvergütungsgesetz, „dále jen EAVG"), který stanoví:

„Ustanovení § 2 a § 3 [EAVG] se použijí na žádosti o vrácení daně, které se vztahují na období po 31. prosinci 2010, s výhradou schválení Evropské komise."

16. Přípravné práce k návrhu zákona uvádějí k § 4 odst. 7 EAVG následující:

„Použití změněných ustanovení je podmíněno schválením Evropské komise. Tato změna vstupuje v platnost pro využívání energie po 31. prosinci 2010. Žádosti podniků poskytujících služby, které se vztahují na období po 31. prosinci 2010, již nebudou přijímány. Jestliže bude změna EAVG Komisí schválena jakožto státní podpora, zákonné omezení pro výrobní podniky se bude muset používat od 1. ledna 2011 tak, že po tomto datu již podniky poskytující služby nebudou mít právo na vrácení energetických daní ve vztahu k využité energii. Jestliže Komise změnu neschválí, stávající právní situace zůstane nezměněna a jak výrobní podniky, tak podniky poskytující služby budou mít právo na vrácení energetických daní."

II – **Spor v původním řízení, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem**

17. Společnost Dilly's Wellnesshotel GmbH (dále jen „Dilly's Wellnesshotel") podala dne 29. prosince 2011 žádost o vrácení energetických daní za rok 2011.

18. Tato žádost byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 21. února 2012 jako neopodstatněná s odkazem na novou zákonnou úpravu obsaženou v BBG 2011, podle které od 1. ledna 2011 náleží vrácení energetických daní již pouze výrobním podnikům. Opravný prostředek podaný k Unabhängiger Finanzsenat (Nezávislý daňový senát), který později nahradil Bundesfinanzgericht (Spolkový finanční soud), byl zamítnut.

19. Rozhodnutím ze dne 19. března 2013 rozhodl Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr), že v návaznosti na rozsudek vydaný tímto soudem dne 22. srpna 2012 mělo být vrácení energetických daní podnikům poskytujícím služby přiznáno ještě za leden 2011. Podle názoru Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) nová zákonná úprava ještě nebyla na tento měsíc schválena Komisí, protože oznámení učiněné podle nařízení č. 800/2008 se vztahovalo pouze k období od 1. února 2011.

20. Dilly's Wellnesshotel podal dodatečný správní opravný prostředek k Unabhängiger Finanzsenat (Nezávislý daňový senát), kterým se tato společnost v podstatě domáhala, aby bylo v plném rozsahu vyhověno její žádosti o vrácení energetických daní za období od ledna do prosince 2011.

7 — BGBl. I, 111/2010, dále jen „BBG 2011".

21. Dilly's Wellnesshotel vycházel ze zásady, že v případě, že by kombinované použití § 2 odst. 1 a § 4 odst. 7 EAVG odporovalo unijnímu právu, nová zákonná úprava zavedená BBG 2011 by byla neplatná a podniky poskytující služby by mohly pokračovat v požadování vrácení energetických daní za celý rok 2011 i později.

22. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že původní verze EAVG stanovovala ve svém § 2 odst. 1 vrácení energetických daní ve prospěch podniků, které se věnovaly především „výrobě hmotných statků". Pro poskytování služeb bylo vrácení daně vyloučeno. Předkládající soud poznamenává, že účelem EAVG podle přípravných prací k zákonu bylo zabránit tomu, aby rakouské výrobní podniky, které spotřebovávají mnoho energie, nebyly v rovině hospodářské soutěže znevýhodněny oproti podnikům z jiných států, v nichž v zásadě zdanění energie neexistovalo.

23. Vnitrostátní zákonná úprava vztahující se k vrácení energetických daní byla následně několikrát změněna.

24. V projednávané věci má předkládající soud pochybnosti o slučitelnosti nové zákonné úpravy o vrácení energetických daní zavedené BBG 2011 s nařízením č. 800/2008. Tento soud se totiž zamýšlí nad tím, zda může Rakouská republika využít zvláštní postup stanovený v článku 25 nařízení č. 800/2008, pokud jde o dotčenou vnitrostátní zákonnou úpravu, přestože zjevně není splněna řada podmínek kapitoly I tohoto nařízení.

25. Za těchto okolností se Bundesfinanzgericht (Spolkový finanční soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Jedná se o rozpor s unijním právem, pokud režim podpory využívá zvláštního postupu podle článku 25 nařízení č. 800/2008 pro účely vynětí z oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 SFEU, avšak nedodržuje různé povinnosti kapitoly I [tohoto] nařízení a kromě toho ani na [uvedené] nařízení neodkazuje?

2) Jedná se o rozpor s unijním právem, pokud se režim podpory opírá o zvláštní postup podle článku 25 nařízení č. 800/2008 platný pro podpory na ochranu životního prostředí, avšak nejsou splněny podmínky stanovené v kapitole II tohoto nařízení – a to podpora opatření na ochranu životního prostředí respektive opatření na úsporu energie podle čl. 17 bodu 1 [uvedeného] nařízení?

3) Brání unijní právo vnitrostátní právní úpravě, která neobsahuje časové omezení ani žádný odkaz na období uvedené v oznámení o vynětí, takže omezení vracení energetických daní na deset let, požadované v čl. 25 odst. 3 nařízení [č. 800/2008], je třeba vyvodit pouze z oznámení o vynětí?"

26. Písemná vyjádření předložily Dilly's Wellnesshotel, rakouská a estonská vláda a Komise.

27. Dne 21. ledna 2016 se před Soudním dvorem konalo jednání, kterého se zúčastnily Dilly's Wellnesshotel, rakouská vláda a Komise.

III – **Analýza**

A – *Úvodní poznámky k situaci řešené ve věci v původním řízení a k povinnosti oznamování plánů nových podpor*

1. Situace řešená ve věci v původním řízení

28. Toto řízení o předběžné otázce vyvolává několik otázek výkladu týkajících se formálních podmínek (první předběžná otázka) i věcných podmínek (druhá a třetí předběžná otázka), které musí vnitrostátní opatření podpory splňovat, aby mu mohl být přiznán nárok na vynětí z oznamovací povinnosti podle nařízení č. 800/2008.

29. Jak vyplývá z informací předložených předkládajícím soudem, základem sporu v původním řízení je skutečnost, že rakouské daňové orgány odmítly vyhovět žádosti o vrácení energetických daní za rok 2011, kterou podala žalobkyně v původním řízení, Dilly's Wellnesshotel, podnik poskytující služby. Toto zamítnutí bylo odůvodněno skutečností, že od změny, kterou zavedl BBG 2011, vylučuje EAVG podniky poskytující služby z možnosti požadovat vrácení energetických daní.

30. V rámci řízení o opravném prostředku podaném k předkládajícímu soudu se žalobkyně v původním řízení opírá o předchozí verzi vnitrostátní zákonné úpravy, která se vztahovala i na podniky poskytující služby. Žalobkyně tvrdí, že tato nová zákonná úprava tím, že nedodržuje závazná ustanovení nařízení č. 800/2008, nebyla vyňata z oznamovací povinnosti stanovené v čl. 108 odst. 3 SFEU, a nemohla tak být použita.

31. Předkládající soud tedy podal tuto žádost o rozhodnutí o předběžné otázce právě na základě své povinnosti vyvodit veškeré důsledky z případného nedodržení unijního práva v oblasti státních podpor, jehož se účastníci řízení dovolávají v souladu se svými procesními právy[8]. Podle znění čl. 108 odst. 3 třetí věty SFEU „[d]otyčný členský stát neprovede zamýšlená opatření, dokud Komise v tomto řízení nepřijme konečné rozhodnutí". Článek 3 nařízení (ES) č. 659/1999[9], nadepsaný „Ustanovení o pozastavení" v tomto ohledu totiž upřesňuje, že „[p]odpora oznamovaná […] nesmí být uskutečněna dříve, než Komise přijme nebo se bude mít za to, že přijala, rozhodnutí schvalující tuto podporu".

32. V daném případě předkládající soud uvedl, že původní verze EAVG byla Komisi oznámena jako státní podpora v roce 2002 a Komise ji shledala slučitelnou s vnitřním trhem. Naproti tomu verze EAVG relevantní ve sporu v původním řízení nebyla Komisi v požadované lhůtě oznámena jako státní podpora, protože se rakouské ministerstvo financí domnívalo, že tato změna je vyňata z oznamovací povinnosti podle článku 25 nařízení č. 800/2008.

33. Ze spisu rovněž vyplývá, že dne 7. února 2011 bylo Komisi zasláno oznámení o nové verzi EAVG, v kterém byla oznámena nová doba trvání režimu podpory od 1. února 2011 do 31. prosince 2013. Souhrn obsahu opatření s odkazem k této době trvání byl zveřejněn v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 30. září 2011. Internetový odkaz obsažený v tomto zveřejnění, který měl umožňovat přístup k úplnému znění opatření, se však ukázal chybným.

8 — Viz zejména rozsudky Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires a Syndicat national des négociants et transformateurs de saumon (C-354/90, EU:C:1991:440, bod 16 a 17) a SFEI a další (C-39/94, EU:C:1996:285).

9 — Nařízení Rady ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339), ve znění poslední změny provedené nařízením Rady (ES) č. 1791/2006 ze dne 20. listopadu 2006 (Úř. věst. L 363, s. 1, dále jen „nařízení č. 659/1999").

34. Kromě toho je zřejmě nesporné, že vnitrostátní zákonná úprava dotčená ve sporu v původním řízení nebyla oznámena Komisi v souladu s článkem 2 nařízení č. 659/1999 a že jediná možnost vynětí z oznamovací povinnosti, která mohla být použita, je možnost stanovená v článku 25 nařízení č. 800/2005.

2. Význam oznamovací povinnosti u plánů nových podpor a nutnost striktního výkladu povinností, které jsou uloženy členským státům podle nařízení o blokových výjimkách

35. Otázky položené předkládajícím soudem jsou nepochybně do jisté míry nové, jelikož nařízení č. 800/2008 nebylo dosud předmětem výkladu, pokud jde o konkrétní aspekty sledované v projednávaném případě [10].

36. Před tím, než postupně rozeberu jednotlivé otázky, které byly předloženy, považuji za vhodné připomenout několik pravidel a základních zásad, jimiž se můj přezkum bude řídit.

37. Zaprvé podle čl. 108 odst. 3 první věty SFEU, jak je upřesněn v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 659/1999, platí pravidlo povinnosti oznámit každý plán nové podpory. Je totiž třeba zdůraznit, že předběžná oznamovací povinnost je základním kamenem celého systému kontroly zavedeného Smlouvou, neboť Komisi umožňuje provádět účinný a systematický preventivní přezkum všech plánů poskytnutí nových podpor nebo změny již existujících podpor. Jak uvedl generální advokát F. Jacobs, „povinnost oznámit plánované podpory má tak zásadní důležitost pro fungování společného trhu, že i když v dané oblasti neexistuje žádné nařízení Rady, musí být důsledně splněna jak co do obsahu, tak i formy, a zejména je zásadní, aby z oznámení jasně vyplynulo, že umožňuje Komisi předložit svá stanoviska podle čl. 93 odst. 3 a případně zahájit řízení stanovená v čl. 93 odst. 2 dříve, než budou plánované podpory poskytnuty“ [11].

38. Soudní dvůr již velmi záhy rozhodl, že povinnost informovat Komisi o plánech na zavedení nebo změnu podpor se nevztahuje pouze na původní plán, ale platí i pro pozdější změny tohoto plánu, když upřesnil, že takové informace mohou být předloženy Komisi v rámci konzultací, které se uskuteční na základě původního oznámení [12].

39. V souladu s čl. 4 odst. 1 první větou nařízení Komise (ES) č. 794/2004, ze dne 21. dubna 2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 659/1999 [13], se pojmem „nová podpora“ rozumí zejména „jakákoliv změna kromě úprav čistě formálního či administrativního charakteru, které nemohou ovlivnit hodnocení slučitelnosti opatření se společným trhem“. Mimoto podle znění čl. 4 odst. 2 písm. c) nařízení č. 794/2004 patří posílení kritérií pro použití povoleného režimu podpory, jako je režim dotčený ve věci v původním řízení, který směřuje k omezení okruhu podniků, které ho mohou využít podle dříve oznámeného režimu, mezi změny, jejichž oznámení je v zásadě povinné.

40. Povinnost oznámit jakoukoliv změnu dříve oznámeného režimu podpory se použije nezávisle na otázce, zda nový režim přináší jako takový selektivní výhody neslučitelné se společným trhem. Ve skutečnosti právě jen odkazem na ustanovení, která upravují poskytnutí podpory, její podmínky, jakož i její omezení, může být podpora kvalifikována jako nová nebo změněná [14].

10 — I když bylo uvedené nařízení diskutováno v některých věcech předložených Soudnímu dvoru (rozsudek Wam Industriale v. Komise, C-560/12 P, EU:C:2013:726) a stanovisko generální advokátky E. Sharpston ve věci Komise v. Španělsko, C-184/11, EU:C:2014:33), informace, které Soudní dvůr poskytl, nám v projednávaném případě příliš nepomohou.

11 — Viz jeho stanovisko ve věci, v níž byl vydán rozsudek Francie v. Komise (C-301/87, EU:C:1989:357, bod 19).

12 — Viz rozsudek Heineken Brouwerijen (91/83 a 127/83, EU:C:1984:307, bod 18).

13 — Úř. věst. L 140, s. 1; Zvl. vyd. 08/04, s. 3.

14 — Viz zejména rozsudek Namur-Les assurances du crédit (C-44/93, EU:C:1994:311, bod 28).

41. Přísnost panující v dané oblasti vůči členským státům se podle mého názoru vztahuje rovněž na případy, kdy jde o určení, za jakých podmínek mohou být členské státy podle nařízení o výjimkách z oznamovací povinnosti vyňaty.

42. Jsem rovněž toho názoru, že v případě přijetí nařízení o blokových výjimkách podle čl. 108 odst. 4 SFEU by mělo být možné vyjmout z oznamovací povinnosti pouze ta opatření, která ve všech bodech splňují podmínky stanovené uvedeným nařízením o výjimkách. V situaci, kdy nejsou splněny všechny podmínky vynětí, oznamovací povinnost zůstává zachována.

43. Zadruhé a v souladu s tím, co jsem právě připomněl, musí být výjimky stanovené v této oblasti vzhledem k tomu, že základní zásadou je neslučitelnost státních podpor se společným trhem, předmětem restriktivního výkladu. Tato zásada předpokládá, že povinnost prokázat splnění formálních i věcných podmínek, na nichž závisí posouzení slučitelnosti, přísluší dotyčnému členskému státu. Tento členský stát musí zejména poskytnout všechny příslušné informace, které mohou doložit splnění podmínek požadované výjimky [15].

44. Zatřetí za předpokladu, že vynětí z oznamovací povinnosti je jako v daném případě představitelné podle obecného nařízení o výjimkách přijatého na základě nařízení č. 994/98, požadavky transparentnosti a účinnosti, jimiž se řídí přijetí posledně uvedeného nařízení (viz zejména článek 3 a body 4, 6, 7 a 10 odůvodnění), jakož i požadavek právní jistoty ve vztahu k třetím osobám vyžadují, aby členské státy dodržovaly přesná pravidla stanovená nařízením o výjimkách.

45. Jelikož má oznamovací povinnost v systému kontroly státních podpor zcela zásadní význam, musí být za účelem případného vynětí z této povinnosti řádně dodržena *všechna* konkrétní pravidla stanovená v nařízení o výjimkách. Na rozdíl od situace, která může případně nastat, jedná-li se o informace poskytnuté členskými státy za účelem prokázání slučitelnosti plánu státní podpory se společným trhem, není třeba stanovit hierarchii mezi konkrétními podmínkami stanovenými v nařízení o výjimkách za účelem vynětí plánů nových podpor z oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 SFEU.

46. V takovém kontextu není třeba provádět rozlišení mezi různými podmínkami vynětí – na podmínky, které jsou „podstatné", a ostatní – stanovenými v nařízení č. 800/2008 a potažmo mezi právními důsledky nedodržení jedné konkrétní podmínky oproti nedodržení jiné podmínky. Jediné rozlišení, které se může ukázat užitečné, pokud jde o toto nařízení, je rozlišení mezi takzvanými „obecnými podmínkami vynětí" podle kapitoly I uvedeného nařízení (články 1 až 12), nadepsané „Společná ustanovení", a zvláštními podmínkami podle kapitoly II (články 13 až 42), nadepsané „Zvláštní podmínky vztahující se na různé kategorie podpor".

47. I když je nesporné, že v jiných oblastech unijního práva mohlo být provedeno rozlišení mezi podstatnými a ostatními procesními vadami, nemůže být toto rozlišení podle mého názoru použito v případě, kdy všechny podmínky uložené členským státům mají, jako je tomu v případě řízení o oznámení plánů nových podpor a případně o vynětí z daného řízení, přísně závaznou povahu.

48. Soudní dvůr tak v rozsudku ve věci Heintz van Landewijck [16], kde byl vyzván, aby se vyjádřil k významu oznamovací povinnosti, která byla uložena členským státům podle čl. 27 odst. 5 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně [17] (dále jen „šestá směrnice"), rozhodl, že nedodržení lhůty pro oznámení opatření určených ke zjednodušení výběru daní není podstatnou vadou řízení, která by mohla vést k nepoužitelnosti opožděně oznámeného odchylujícího se opatření.

15 — Viz zejména rozsudek Itálie v. Komise (C-372/97, EU:C:2004:234, bod 81 a citovaná judikatura).

16 — C-494/04, EU:C:2006:407, bod 51.

17 — Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23.

49. Avšak i za předpokladu, že bychom mohli uvažovat o analogii s problematikou dodržování podmínek vynětí – což se mi jeví více než pochybné vzhledem k výše zmiňované přísně závazné povaze podmínek vynětí stanovených nařízením, které je předmětem daného řízení – podotýkám, že Soudní dvůr, i když připomněl pravidlo, podle kterého opatření odchylující se od šesté směrnice, které bylo přijato při nedodržení oznamovací povinnosti uložené členským státům podle čl. 27 odst. 2 této směrnice, nemůže být použito vůči poplatníkům, neopomněl zároveň uvést, že tento závěr je odůvodněný skutečností, že „v projednávaném případě se však [nejednalo] o nové odchylující se opatření, jež by muselo být povoleno Radou, nýbrž o zvláštní opatření, jež existovalo k 1. lednu 1977 a jež členský stát hodlal zachovat podle čl. 27 odst. 5 šesté směrnice přes její provedení“ [18].

50. Je zcela zřejmé, že se taková situace liší od situace v projednávaném případě, v němž jde o novou podporu, i když vyplývá ze změny již dříve oznámeného vnitrostátního právního aktu.

51. V každém případě je třeba mít za to, že v oblasti státních podpor se vzhledem k existenci ustanovení, jejichž znění je jasné, což je případ ustanovení o oznamovací povinnosti a současně o možnostech vynětí z této povinnosti, podmínky stanovené těmito ustanoveními nepředstavují pouhé formální náležitosti [19].

52. Tak tomu zejména musí být v případě imperativních podmínek stanovených obecným nařízením o blokových výjimkách, jako jsou podmínky uvedené v kapitole I nařízení č. 800/2008. Osvobozující účinek od povinnosti formálního oznámení plánovaného opatření podpory nemůže podle mého názoru nastat v případně nedodržení jedné nebo více z těchto podmínek. Jak je stanoveno v bodě 7 odůvodnění tohoto nařízení, opatření, která nesplňují všechny požadované podmínky, nadále podléhají oznamovací povinnosti stanovené v čl. 88 odst. 3 Smlouvy o ES.

B – *K první otázce: formální požadavky vyplývající z nařízení č. 800/2008*

53. Svou první otázkou týkající se formálních požadavků se předkládající soud snaží zjistit, jaký dopad má zaprvé chybějící odkaz na nařízení č. 800/2008 v dotčeném opatření podpory, zadruhé pozdní oznámení Komisi souhrnu informací o tomto opatření a zatřetí chyby v adrese internetového odkazu, který měl umožňovat přístup k úplnému znění uvedeného opatření.

1. Požadavek výslovného odkazu na nařízení č. 800/2008

54. Mám za to, že nutnost takového odkazu, která představuje jednu z přísných podmínek, jimiž je podmíněno vynětí z povinnosti podle čl. 25 odst. 1 nařízení č. 800/2008, může být jasně vyvozena z příslušných ustanovení nařízení č. 800/2008.

55. V tomto ohledu stanoví čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, nadepsaný „Podmínky vynětí“, že režimy podpor, které splňují „všechny podmínky“ kapitoly I a příslušná ustanovení kapitoly II tohoto nařízení, jsou slučitelné se společným trhem a jsou vyňaty z oznamovací povinnosti, pokud jednotlivá podpora poskytnutá v rámci tohoto režimu splňuje „všechny podmínky“ téhož nařízení a režimy podpory obsahují „výslovný odkaz na [nařízení č. 800/2008] formou citace jeho názvu a uvedením informace o jeho vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie“.

18 — Rozsudek Heintz van Landewijck (C-494/04, EU:C:2006:407, bod 49).

19 — Analogicky viz usnesení Banco Privado Português a Massa Insolvente do BancoPrivado Português v. Komise (C-93/15 P, EU:C:2015:703, bod 67 a citovaná judikatura).

56. Nařízení č. 800/2008 bylo mimoto přijato na základě nařízení č. 994/98, které v čl. 3 odst. 1 nadepsaném „Transparentnost a kontrola" stanovovalo, že „[p]ři přijímání nařízení podle článku 1 Komise uloží členským státům prováděcí pravidla pro zajištění transparentnosti a kontroly podpory vyňaté z oznamovací povinnosti v souladu s těmito nařízeními".

57. Toto ustanovení musí být vykládáno ve světle bodu 5 odůvodnění nařízení č. 800/2008, podle kterého „[t]oto nařízení by mělo vyjmout každou podporu, která splňuje *všechny příslušné podmínky* tohoto nařízení, a jakýkoliv režim podpory […]. Za účelem zajištění transparentnosti a účinnějšího dohledu nad podporami by každé jednotlivé opatření podpory poskytnuté podle tohoto nařízení mělo obsahovat *výslovný odkaz* na příslušné ustanovení kapitoly II a na vnitrostátní právní předpisy, na kterých se jednotlivá podpora zakládá" (zdůrazněno autorem tohoto stanoviska).

58. Tento požadavek musí být rovněž chápán z hlediska dříve připomínaného požadavku transparentnosti, který je zakotven v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 994/98. Jak totiž zdůrazňuje Komise, odkaz na toto nařízení v daném opatření podpory umožňuje podpořeným subjektům, stejně jako jejím konkurentům, pochopit důvody, na jejichž základě může být toto opatření provedeno, i když nebylo Komisi oznámeno ani jej Komise nepovolila. Jinak řečeno, tento odkaz nejenže umožňuje Komisi vykonávat kontrolu, ale umožňuje rovněž i třetím zainteresovaným stranám, aby byly informovány o plánovaných opatřeních podpor, a mohly tak případně uplatnit svá procesní práva.

59. Nemyslím si, že by se takový výklad, který je naprosto v souladu se zněním nařízení č. 800/2008, mohl ukázat jako příliš formalistický.

60. Předně zahrnutí výslovného odkazu na nařízení č. 800/2008 do opatření podpory nepředstavuje pro členské státy zvláštní potíže. Je to jednoduché ve srovnání s tím, jak by bylo jak pro Komisi, tak pro třetí osoby případně složité identifikovat takový režim, pokud by takový odkaz chyběl.

61. Dále mám za to, že předložení souhrnu informací o opatření podpory a jeho zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 800/2008 může jen částečně zhojit nedostatek výslovného odkazu na uvedené nařízení. Tato ustanovení patrně sledují různé cíle a splnění podmínek stanovených jedním z těchto ustanovení nemůže kompenzovat nedodržení druhého ustanovení.

62. V případě, že by Soudní dvůr shledal, jak navrhuji, že výslovný odkaz na nařízení č. 800/208 v opatření podpory je nezbytný, nebylo by nutné provádět přezkum dalších aspektů první předběžné otázky ani druhé a třetí otázky, které byly položeny.

63. Pro případ opačného rozhodnutí přezkoumám níže další aspekty.

2. Požadavek předložení souhrnu informací o opatření podpory podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 800/2008

64. Podle mého názoru je velmi důležité, aby byl Komisi ve lhůtě 20 pracovních dnů po nabytí platnosti režimu podpor předložen souhrn informací o opatřeních podpory v souladu s požadavky čl. 9 odst. 1 nařízení č. 800/2008 v zájmu toho, aby mohla Komise provést účinnou a rychlou kontrolu dodržení podmínek vynětí ze strany dotčeného členského státu.

65. Jde nepochybně o podmínku efektivity vynětí z oznamovací povinnosti stanovené v čl. 108 odst. 3 SFEU.

66. Vzhledem k tomu, že jde o podmínku stanovenou v kapitole I nařízení č. 800/2008, vede její nedodržení k neúčinnosti požadovaného vynětí. V případě, že je tento nedostatek odstraněn opožděně, což zřejmě nastalo ve věci v původním řízení, by však požadované vynětí mohlo platit jen do budoucnosti, to znamená v období následujícím po nápravě – tedy v období trvajícím od února

do prosince 2011 [20] – a nikoli v období, které mu předcházelo.

3. Požadavek uvedení internetové adresy s přímým odkazem k úplnému znění opatření podpory

67. Členský stát je v souladu s čl. 9 odst. 2 první věty nařízení č. 800/2008 povinen zveřejnit na internetu úplné znění dotčeného opatření. Podle čl. 9 odst. 2 třetí věty nařízení č. 800/2008 musí dotyčný členský stát dále zajistit, aby úplné znění tohoto opatření bylo přístupné po celou dobu platnosti příslušného opatření podpory. V daném případě předkládající soudu uvedl, že Rakouská republika nesplnila tyto povinnosti ve všech ohledech.

68. Pokud jde o čl. 9 odst. 2 čtvrtou větu nařízení č. 800/2008, který požaduje, aby souhrnné informace předložené členským státem obsahovaly internetovou adresu „s přímým odkazem na úplné znění opatření podpory", předkládající soud uvedl, že internetovou adresu sdělenou Komisi, která je uvedena v souhrnu informací vyhlášeném v *Úředním věstníku Evropské unie*, nelze otevřít.

69. Jak jsem výše připomněl, čl. 3 odst. 1 nařízení č. 800/2008 ukládá členským státům povinnost dodržovat všechny podmínky uvedené v kapitole I. To platí tím spíše, že jsou dotčena ustanovení, která naplňují přání normotvůrce, aby byla zajištěna transparentnost a právní jistota v procesu přezkumu opatření podpor.

70. Dodržovat podmínky podle článku 9 nařízení č. 800/2008 je podle mého názoru nutné stejně jako v případě podmínky týkající se výslovného odkazu na uvedené nařízení. Pokud by bylo rozhodnuto jinak, vedlo by to podle mého názoru ke stanovení hierarchie mezi jednotlivými formálními podmínkami, které jsou členským státům uloženy podle nařízení o výjimkách.

71. Mám však za to, že požadavky transparentnosti jsou splněny, pokud navzdory nefunkčnosti internetového odkazu předloženého v souhrnu informací podle článku 9 nařízení č. 800/2008, která mohla být způsobena problémy technické povahy, je jasně prokázáno, že v souhrnu informací předloženém Komisi podle tohoto ustanovení je úplné znění sporné vnitrostátní zákonné úpravy snadno přístupné jak pro útvary Komise, tak případně pro zainteresované třetí osoby.

72. V souladu s tím, co jsem právě uvedl, je však třeba zdůraznit, že nedodržení jedné z podmínek podle nařízení č. 800/2008 nemůže být v žádném případě vyváženo případným dodržením nějaké jiné z těchto podmínek.

C – *K druhé otázce: věcný požadavek uvedený v čl. 25 odst. 1 nařízení č. 800/2008 týkající se existence režimu podpory „na ochranu životního prostředí"*

73. Druhá předběžná otázka vyzývá Soudní dvůr k tomu, aby upřesnil věcné podmínky, které musí být dodrženy za účelem získání nároku na vynětí z oznamovací povinnosti podle článku 25 tohoto nařízení. Předkládající soud se totiž zamýšlí nad tím, zda poskytnutí vynětí podle článku 25 nařízení č. 800/2008 vyžaduje, aby vedle dodržení podmínek uvedených v tomto ustanovení bylo prokázáno, že vnitrostátní režim úlev na ekologických daních skutečně přispívá k ochraně životního prostředí.

74. V projednávaném případě se střetávají dva protichůdné názory.

20 — Jestliže, jak již bylo uvedeno předkládajícím soudem, se předložení stručného souhrnu informací uskutečnilo dne 7. února 2011, lze se oprávněně domnívat, že vynětí se vztahuje na celý měsíc únor 2011, jelikož dotyčný členský stát má podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 800/2008 lhůtu 20 pracovních dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto režimu podpory na předání Komisi souhrnu informací o opatření podpory. Podotýkám, že vrácení energetické daně za jediný měsíc se podle rakouského práva jeví představitelné, jak vyplývá z rozhodnutí Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) ze dne 19. března 2013 (viz bod 19 tohoto stanoviska).

75. Podle rakouské a estonské vlády, jakož i podle Komise postačí pro účely vynětí, aby opatření podpory splňovalo podmínky výslovně vyjmenované v tomto článku, tedy podmínky uvedené ve směrnici 2003/96, tj. podmínku vyžadující, aby subjekty, kterým byla přiznána úleva na ekologických daních, uhradily alespoň minimální daň Společenství podle této směrnice, a podmínku, že snížení daní se povolí na dobu nejvýše deseti let.

76. Dilly's Wellnesshotel naopak tvrdí, že podpory ve formě úlev na ekologických daních musí rovněž představovat podpory na „ochranu životního prostředí" ve smyslu čl. 17 odst. 1 nařízení č. 800/2008, který za tímto účelem stanoví definici.

77. Budeme-li se držet zejména některých poznatků z judikatury z doby před přijetím nařízení č. 800/2008 [21], jsou pochybnosti vyjádřené předkládajícím soudem ohledně toho, zda sporná opatření snížení daní jsou skutečně určena ke zlepšení ochrany životního prostředí, snadno pochopitelné. Na první pohled je obtížné pochopit, z jakých důvodů mají tato opatření vést ke snížení poškození životního prostředí, k zamezení tomuto poškození nebo k podpoře účinnějšího využívání přírodních zdrojů.

78. Avšak doslovný, systematický a teleologický výklad článku 2 nařízení č. 800/2008 mě vede k tomu, že se jasně přikláním k názoru vyjádřenému většinou účastníků.

79. Z doslovného pohledu se zdá, že článek 25 nařízení č. 800/2008 stanoví pouze tři podmínky k tomu, aby opatření podpory mohlo být vyňato, tedy dodržení požadavků směrnice 2003/96, požadavek uhrazení minimální daně Společenství a poskytnutí daňových úlev na maximální dobu deseti let.

80. Toto ustanovení se omezuje na pouhý odkaz na režimy podpory „ve prospěch životního prostředí" a nepracuje s žádným odkazem na definici podpor obsaženou v čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení. Článek 25 uvedeného nařízení je výslovně spojený s dodržováním podmínek uvedených ve směrnici 2003/96. Bod 31 odůvodnění nařízení č. 800/2008 v tomto ohledu uvádí, že „motivační účinek u úlev na ekologických daních, které splňují podmínky směrnice […] 2003/96/ES […] a jsou zahrnuty do tohoto nařízení, by se měl předpokládat s ohledem na skutečnost, že tyto snížené sazby přispívají alespoň nepřímo ke zlepšování ochrany životního prostředí formou přijetí celého příslušného daňového režimu nebo jeho pokračováním. Tím vzniká motivační účinek pro podniky, jež jsou plátci ekologických daní, aby snižovaly úroveň, kterou znečišťují životní prostředí".

81. Z teleologického a systematického pohledu se zdá, že článek 25 nařízení č. 800/2008, který je nadepsán „Podpory v podobě úlev na ekologických daních", se týká ekologických daní, které jsou harmonizovány směrnicí 2003/96 [22], a liší se tak od článků 17 až 20 tohoto nařízení, které stanoví doplňující podmínky spojené s ochranou životního prostředí.

82. Tato směrnice totiž – jak vyplývá z jejího odůvodnění (viz zejména body 6, 7 a 12 jejího odůvodnění) – zohledňuje cíle ochrany životního prostředí. Vzhledem k tomu, že uvedená směrnice, která sama o sobě bere v úvahu cíle ochrany životního prostředí, je základem, podle něhož jsou harmonizovány energetické daně, tyto daně spadají do definice „ekologických daní".

83. Jinými slovy, režimy podpory, které jsou shledány slučitelnými s článkem 25 – to znamená, že splňují 1) požadavky směrnice 2003/96; 2) uhrazení minimální daně a 3) omezení na dobu deseti let – nepřímo berou ohled na cíle ochrany životního prostředí, a musí tak být označeny za ekologické daně.

21 — Viz rozsudek Adria-Wien Pipeline a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke (C-143/99, EU:C:2001:598), z jehož znění vyplynulo, že poskytnutí výhodných podmínek odvětví společností vyrábějících hmotné statky bylo zaměřeno na ochranu konkurenceschopnosti tohoto odvětví a nebylo odůvodněno ekologickými hledisky.

22 — V tomto ohledu viz rozsudek Rakousko v. Komise (T-251/11, EU:T:2014:1060, bod 202).

84. Pokud jde konkrétně o úlevu na ekologických daních, jak je tomu v projednávaném případě, bod 31 odůvodnění nařízení č. 800/2008 uvádí, že má „motivační účinek, [neboť] tyto snížené sazby přispívají alespoň nepřímo ke zlepšování ochrany životního prostředí formou přijetí celého příslušného daňového režimu nebo jeho pokračováním. Tím vzniká motivační účinek pro podniky, jež jsou plátci ekologických daní, aby snižovaly úroveň, kterou znečišťují životní prostředí".

85. Tímto se ostatně odůvodňuje odkaz učiněný v článku 25 nařízení č. 800/2008 na dodržení podmínky uhrazení minimální daně Společenství stanovené ve směrnici 2003/96.

86. Z obecné systematiky nařízení č. 800/2008 vyplývá, že mechanismus úlev na energetických daních, který dodržuje podmínky uhrazení minimální daně stanovené směrnicí 2003/96, může spadat do oblasti působnosti opatření podle článku 25 nařízení č. 800/2008.

D – *K třetí otázce: požadavek, podle kterého sporné opatření nemůže být poskytnuto na dobu delší než deset let (čl. 25 odst. 3 nařízení č. 800/2008) a důsledky neexistence odkazu na toto období v uvedeném opatření*

87. V rámci případné odpovědi na třetí otázku bude třeba přezkoumat, zda čl. 25 odst. 3 nařízení č. 800/2008 vyžaduje, aby samotné opatření podpory obsahovalo výslovný odkaz na období svého trvání.

88. Mám za to, že na tuto otázku je třeba odpovědět záporně.

89. Podle tohoto ustanovení se snížení daní „povolí na dobu nejvýše deseti let". Bod 47 odůvodnění tohoto nařízení uvádí, že na konci tohoto maximálního období 10 let by členské státy měly zvážit vhodnost snížení dotčených daní, aniž by tím byla dotčena možnost členského státu, aby po tomto přehodnocení znovu přijal tato nebo podobná opatření podle nařízení č. 800/2008.

90. V daném případě předkládající soud podotkl, že sporná změna, tedy § 4 odst. 7 EAVG, neomezuje z časového hlediska právo na vrácení ekologických daní a oznámení o vynětí neobsahuje ani odkaz na zmiňované období.

91. Časové omezení poskytnutí opatření, které je výslovně uvedeno v nařízení č. 800/2008, chápané ve světle jeho bodu 47 odůvodnění a pokynů týkajících se státních podpor na ochranu životního prostředí[23] v období 2008–2014, má pochopitelně velký význam a závaznou povahu.

92. Je totiž dobře známo, že jako výjimka ze zásady zákazu státních podpor musí být doba trvání oznámení o slučitelnosti, jako je oznámení, které nepřímo vyplývá z blokové výjimky, nutně omezena[24]. Tento požadavek umožňuje kromě toho vyjasnit časovou působnost opatření podpory jak pro potenciální příjemce režimu podpor, tak pro jejich konkurenty, a to v souladu s jedním z cílů sledovaných Komisí během přípravy přesných pravidel, které jsou uloženy členským státům podle nařízení o blokových výjimkách.

93. Tento požadavek však neukládá dotčenému členskému státu povinnost oznámit takové časové omezení v samotném textu vnitrostátního režimu snížení nebo osvobození od ekologických daní, jako je režim dotčený ve věci v původním řízení, neboť pouhý odkaz na nařízení č. 800/2008 – který je, jak jsem uvedl výše, povinný – již poskytování dotčených podpor časově omezuje. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že čl. 4 odst. 1 nařízení č. 994/98 stanoví, že podpory vyňaté z oznamovací povinnosti podle nařízení o blokových výjimkách, jako je nařízení č. 800/2008, jsou vyňaty „po dobu platnosti daného nařízení a v adaptačním období stanoveném v odstavcích 2 a 3".

23 — Úř. věst. 2008, C 82, s. 1.

24 — Analogicky viz rozsudek Nuova Agricast a Cofra v. Komise (C-67/09 P, EU:C:2010:607, bod 80).

94. Tento závěr se mi ostatně jeví plně v souladu s přístupem, který Soudní dvůr uplatnil v rozsudku Nuova Agricast a Cofra v. Komise [25]. Když byl vyzván, aby posoudil dodržování zásad legitimního očekávání a právní jistoty u režimu podpor dříve povoleného rozhodnutím Komise, Soudní dvůr rozhodl, že z důvodu vyhlášení Komisí v *Úředním věstníku Evropské unie*, kde bylo uvedeno datum konce použitelnosti uvedeného režimu, „obezřetný a informovaný hospodářský subjekt" může dovodit datum konce použitelnosti povolení režimu podpor, „i když vnitrostátní ustanovení upravující podmínky uvedeného režimu a [některé související] akty neudávaly výslovně datum uplynutí [pro tento účel]".

95. Jsem proto toho názoru, že neuvedení maximální doby deseti let podle čl. 25 odst. 3 nařízení č. 800/2008 v samotném textu sporného vnitrostátního režimu nemůže samo o sobě vyloučit tento režim z možnosti blokové výjimky podle uvedeného nařízení.

96. Kromě toho, že takový požadavek nevyplývá ze znění čl. 25 odst. 3 nařízení č. 800/2008, postrádá podle mého názoru pragmatický základ u opatření daňové povahy, která jsou průběžně měněna a která, pokud vím, nejsou zaváděna na tak dlouhé období. O tom svědčí režim dotčený ve věci v původním řízení, který byl předmětem několika změn a který byl podle informací obsažených v souhrnu předaném Komisi dne 7. února 2011 zamýšlen na období od 1. února 2011 do 31. prosince 2011.

IV – **Závěry**

97. Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám Soudnímu dvoru navrhuji, aby na předběžné otázky, jež mu položil Bundesfinanzgericht (Spolkový finanční soud), odpověděl takto:

„Režim podpory, který v rozporu s čl. 3 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 800/2008 ze dne 6. srpna 2008, kterým se v souladu s články 87 a 88 Smlouvy o ES prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem (obecné nařízení o blokových výjimkách), neobsahuje výslovný odkaz na toto nařízení formou citace jeho názvu a uvedením informace o jeho zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*, nesplňuje podmínky pro vynětí z oznamovací povinnosti podle čl. 108 odst. 3 SFEU (dříve čl. 88 odst. 3 Smlouvy o ES).

Režim podpory v podobě úlevy na energetické dani ve smyslu směrnice Rady 2003/96/ES ze dne 27. října 2003, kterou se mění struktura rámcových předpisů Společenství o zdanění energetických produktů a elektřiny, v jehož rámci příjemce uhradí alespoň minimální daň Společenství stanovenou v uvedené směrnici a jehož doba platnosti je omezena na deset let, spadá do působnosti článku 25 nařízení č. 800/2008.

Režim podpory, který nedodržuje maximální období deseti let vyžadované v čl. 25 odst. 3 nařízení č. 800/2008, nesplňuje podmínky vynětí z oznamovací povinnosti podle tohoto nařízení. Takový požadavek nemusí nutně znamenat, že toto nejzazší období musí být obsaženo ve vlastním textu týkajícím se dotčeného režimu."

25 — C-67/09 P, EU:C:2010:607, body 71 až 77 a citovaná judikatura.